

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 ὄρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνήφι Γερήνιος ἰππότης Νέστωρ, 405
 ἐκ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
 οἳ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
 λευκοί, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος· οἷς ἔπι μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἴζεσκεν, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμείς Ἄϊδόσδε βεβήκει, 410
 Νέστωρ αὖ τότε ἐφίξε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
 σκῆπτρον ἔχων. περὶ δ' υἷες ἀολλέες ἠγερέθοντο
 ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε Στρατίος τε
 Περσεύς τ' Ἄρητός τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης.
 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἔκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἦρωσ, 415
 πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἶσαν ἄγοντες.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἰππότης Νέστωρ·
 «Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηγήνατ' ἐέλδωρ,
 ὄφρ' ἦ τοι πρῶτιστα θεῶν ἰλάσσομ' Ἀθήνην,
 ἦ μοι ἐναργῆς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν. 420
 ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὄφρα τάχιστα
 ἔλθῃσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δύο οἴους·
 εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεια δεῦρο κελέσθω 425
 ἐλθεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, εἶπατε δ' εἴσω
 δμῶῃσιν κατὰ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ.»
 Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνουσιν. ἦλθε μὲν ἄρ' βοῦς 430
 ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ θοῆς παρὰ νηὸς εἵσης
 Τηλεμάχου ἔταροι μεγαλήτορος, ἦλθε δὲ χαλκεὺς
 ὄπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης,
 ἄχμονά τε σφῦράν τ' εὐποίητόν τε πυράγρην,
 οἷσιν τε χρυσὸν ἐργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη 435
 ἰρῶν ἀντιώσα. γέρων δ' ἰππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιχευεν

Και μόλις την αυγή φάνηκε η ροδοδάκτυλη Ἥως,
 σηκώθηκε λοιπόν απ' το κρεβάτι ο Γερήνιος ἰππηλάτης Νέστωρ, 405
 και ἔξω αφού βγήκε κάθισε σε λαξευτά πεζούλια πέτρινα,
 τα οποία του βρίσκονταν μπροστά στις πόρτες τις ψηλές
 κατάλευκα, από το στίλβωμα αστράφτοντας· σ' αυτά επάνω πρὶν
 συχνά καθόταν ο Νηλέας, με τους θεούς ἴσος στη φρόνηση·
 ἀλλὰ εκείνος ἤδη από τη μοῖρα δαμασθεῖς πήγε στον Ἄδη, 410
 ο Νέστωρ τότε πάλι καθόταν ο Γερήνιος, των Ἀχαιῶν προμάχος,
 το σκῆπτρο του κρατώντας· και γύρω οι γιοι του ὅλοι συγκεντρώθηκαν,
 απ' τους θαλάμους βγαίνοντας, ο Εχέφρων κι ο Στρατίος
 και ο Περσεύς κι ο Ἄρητος και ο ἰσόθεος Θρασυμήδης.
 Ἐκτος ἦλθε κατόπιν τους ο στιβαρὸς Πεισίστρατος, 415
 και πλάι του φέροντας κάθισαν το θεῖο στη μορφή Τηλέμαχο.
 Και προς αυτούς να λέει ἄρχισε ο Γερήνιος ἰππηλάτης Νέστωρ·
 «Αμέσως τώρα, παιδιά μου αγαπημένα, να μου εκτελέσετε αυτό που επιθυμῶ,
 απ' τους θεούς ἀλήθεια πρῶτιστα να ικετεύσω την Αθήνη,
 η οποία μπροστά μου ἦρθε ολοφάνερη στο θαλερό τραπέζι του θεοῦ. 420
 Αλλά εμπρός, ἕνας στον κάμπο ας πάει για τη δάμαλη, το γρηγορότερο
 να ἔρθει, και να την οδηγήσει ο αρχιβουκόλος των βοδιῶν·
 ἄλλος στου γενναιόψυχου Τηλέμαχου πηγαίνοντας το μελανόχρωμο καράβι
 ὅλους να φέρει τους συντρόφους, δύο ν' αφήσει μόνο·
 και ἄλλος πάλι τον χρυσοχόο Λαέρκη ας προστάξει ἐδῶ 425
 να ἔρθει, χρυσὸ να περιχύσει στου βοδιού τα κέρατα.
 Οι ἄλλοι ὅλοι να μείνετε κοντά μου, και πέστε μέσα
 οι δούλες στα ξακουστά ἀνάκτορα να ετοιμάσουν το τραπέζι,
 τάβλες να βάλουν και καθίσματα, και το ἀγλαὸ νερό να φέρουν.»
 Ἔτσι εἶπεν, κι εκείνοι ὅλοι ἔτρεξαν με τη ψυχὴ στο στόμα. Ἦρθε λοιπόν 430
 το βόδι από τον κάμπο, ἦρθαν κι από το γρήγορο ἰσόρροπο καράβι
 του γενναιόκαρδου Τηλέμαχου οι σύντροφοι, ἦρθε και ο χαλκεὺς
 στα χέρια ἔχοντας τα χάλκινά του ὄπλα, τα σύνεργα της τέχνης του,
 τη σφύρα και τον ἀχμονα και την ευποίητη πυράγρα,
 με τα οποία το χρυσάφι δούλευε· ἦρθε και η Αθήνη 435
 την ιερὴ θυσία να δεχθεῖ. Κι ο γέρων ἰππηλάτης Νέστωρ
 ἔδωσε το χρυσάφι· κι εκείνος ἔπειτα περιέχυνε στου βοδιού τα κέρατα

ἀσκήσας, ἴν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα.
 βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίος καὶ δῖος Ἐχέφρων.
 χέρνιβα δέ σφ' Ἄρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι 440
 ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἑτέρη δ' ἔχεν οὐλὰς
 ἐν κανέω· πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 ὄξυν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόψων.
 Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατάρχετο, πολλὰ δ' Ἀθήνη 445
 εὔχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 αὐτίκα Νέστορος υἱός, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἤλασεν ἄγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας
 αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἶ δ' ὀλόλυξαν 450
 θυγατέρες τε νοοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
 Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν.
 οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρουοδείης
 ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἶμα ρύη, λίπε δ' ὄστέα θυμός, 455
 αἶψ' ἄρα μιν διέχευαν, ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίση ἐκάλυψαν
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 καίε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἶθοπα οἶνον
 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβωλα χερσίν. 460
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρε κἀη καὶ σπλάγχνα πάσαντο,
 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὦπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελούς ἐν χερσίν ἔχοντες.
 Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
 Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ Νηληϊάδαο. 465
 αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
 ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 πὰρ δ' ὃ γε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, ποιμένα λαῶν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ὦπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο, 470
 δαίνυνθ' ἐζόμενοι· ἐπὶ δ' ἄνδρες ἐσθλοὶ ὄροντο

μ' ὅλη την τέχνη του, για να χαρεί η θεά με αγαλλίαση κοιτώντας.
 Κι από τα κέρατα έσερναν τη δάμαλη ο θεός Εχέφρων κι ο Στρατίος.
 Νερό δε για τα χέρια τους ο Άρητος από το θάλαμο ήρθε φέροντας 440
 σε ανθοστόλιστη λεκάνη, ενώ στο άλλο είχε κριθάρι ιερό
 μέσα σε κάνιστρο· ήταν εκεί κι ο σκληροπόλεμος Θρασυμήδης
 στο χέρι του κρατώντας πέλεκυ οξύ, το βόδι ν' αποκόψει.
 Ο δε Περσέας κράταγε δοχείο· κι ο γέρων ιππηλάτης Νέστωρ
 από το χερονίψιμο και το κριθάρι έκανε την αρχή, θερμά δε στην Αθήνη 445
 αυτός ευχόταν καθώς έραϊνε, τρίχες της κεφαλής πετώντας στη φωτιά.
 Αφού λοιπόν ευχήθηκαν και προς τα εμπρός ραίνοντας έριξαν το κριθάρι,
 αμέσως του Νέστορα ο γιος, ο υπερέυψυχος Θρασυμήδης,
 χτύπησε πλησιάζοντας· κι ο πέλεκυς απέκοψε τους τένοντες
 του αυχένα, και του βοδιού παρέλυσε η ορμή· κι αυτές αλάλαξαν 450
 οι θυγατέρες και οι νύμφες και η σεμνή ομόκλινη
 του Νέστορα, η Ευρυδίκη, από τις κόρες του Κλυμένη η πρεσβύτερη.
 Κι αυτοί αμέσως από την πλάτη της μεγάλης γης ανασηκώνοντας
 το κράτησαν· τότε το έσφαξε ο Πεισίστρατος, πρώτος μέσα στους άνδρες.
 Κι αφού από αυτό το μαύρο αίμα χύθηκε και η ψυχή τα κόκκαλα εγκατέλειψε, 455
 αμέσως λοιπόν το διαμέλησαν, αυτοστιγμεί έκοψαν τα μεριά
 όλα κατὰ την τάξη, παντού με λίπος κατακάλυψαν
 διπλώνοντας στα δυό, κι επάνω τοποθέτησαν κομμάτια κρέατα ωμά.
 Ο δε πρεσβύτερης τα έψηνε στις σχίζες και με κρασί που αστραποβόλαγε
 τα αλείψε· και νεαροί κοντά σ' αυτόν πεντόσουβλα κρατούσαν. 460
 Κι όταν τελείως κἀηκαν τα μεριά κι απόφαγαν τα σπλάγχνα,
 κομματίασαν έπειτα τα υπόλοιπα και σ' οβελούς τα πέρασαν,
 κι αυτά τα έψηναν τ' ακρόμυτα των οβελών στα χέρια τους κρατώντας.
 Τότε ακριβώς έλουσε τον Τηλέμαχο η ωραία Πολυκάστη,
 η τελευταία από τις θυγατέρες του Νηληϊάδη Νέστορα. 465
 Κι αφού τον έλουσε και αλείψε με λάδι λιπαρό,
 και έριξε στους ώμους του ωραίο μανδύα και χιτῶνα,
 απ' το λουτρό βγήκε στην όψη όμοιος με τους αθάνατους·
 αμέσως πήγε και κάθισε πλάι στον Νέστορα, τον ποιμενάρχη των λαών.
 Κι αυτοί αφού τα ψαχνοκρέατα έψησαν και (από τις σούβλες) τράβηξαν, 470
 έτρωγαν καθισμένοι· και άνδρες καλοβαλμένοι στέκονταν όρθιοι

Λουτρό
 Τηλέμαχου
 (στ. 464-72)